

100 éve született Óvári Antal Tisztesség és tisztelet

100 éve született Óvári Antal okl. vaskohómérnök, az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület tiszteleti tagja. 1963–66 között az Egyesület főtitkári tisztét is betöltötte, majd a BKL Kohászat szerkesztőségét vezette főszerkesztőként. Nem kellett sokáig töprengenem azon, hogy mi is legyen a megemlékezés címe. Szinte villanásszerűen a „tisztesség” és „tisztelet” szavak jutottak eszembe. Óvári Antallal – pontosabban Tóni bácsival – hosszú időn át, majdnem két évtizeden át dolgozhattam együtt a Kohászat szerkesztőségében.

A felelős szerkesztői feladatot mindig tisztességgel látta el. Az ülések kezdete előtt már egy-két órával korábban bejött az Egyesületbe, tájékozódott a lap kiadásával kapcsolatos helyzetről. Sokáig az Anker közeli időkből a szerkesztőségi üléseket az előtérben tartotta meg, csak évek múlva kapott a feladat jelentőségéhez illő külön szobát.

Nem emlékszem olyan alkalomra,

amikor Tóni bácsi nem jelent volna meg ezeken az összejöveteleken. Így érthető, hogy nehezen viselte el a szerkesztőség egyes tagjainak indokolatlan távolmaradását. A szerkesztőség tagjainak munkáját egy spirálfüzetben követte, bejegyezve a szerkesztőségi tag nevével jelzett oszlopba a cikk KL számát, a kézirat beérkezésének időpontját, illetve a cikk további sorsával kapcsolatos történetek adatait. Talán még megtalálható ez a füzet valamelyik „egyesületi” szekrényben.

Óvári Antal személye, tevékenységének megkérdőjelezhetetlen tisztessége hosszú időn keresztül az állandóan változó személyi és külső feltételek alatt is biztosította az egyik legregibb magyar nyelvű szakmai folyóirat folyamatos megjelenését. Ne feledkezzünk meg arról, hogy abban az időben évenként még 12 szám jelent meg, és a lapokat ólomba szedték.

A kohásztársadalom elismerését, tiszteletét nem csak felelős szerkesztői munkájával vívta ki. Óvári Antal a vaskohómérnöki oklevél megszerzése után 1960-ig – két kis kitérővel – az ózdi kohászatban dolgozott. Nemcsak szakmai, de komoly magánéleti nehézségeket is okozott, amikor az 1956-os ózdi tevékenysége miatt munkahelyén főmérnökként méltatlan helyzetbe hozva ottani karrierje feladására, gyakorlatilag a város elhagyására kényszerítették.

Budapestre való költözése után felelős műszaki posztokat töltött be a

Kohértnél, a KGM Vaskohászati Igazgatóságán illetve a Ferroglobus műszaki osztályán. 1974-től nyugdíjba vonulásáig, 1979-ig a Vasipari Kutató Intézet acél-tanácsadási osztályát vezette.

Aktív pályafutásának utolsó éveiben magára vállalta a Vaskohászati kézikönyv szerkesztését is. Ezt a feladatot is tisztességgel teljesítette, nagyon nagy türelemmel biztatva az egyes fejezetek szerzőit a határidők betartására. Az Óvári Antal által szerkesztett kézikönyv – így utólag már megállapíthatjuk – az utolsó, a vaskohászati technológiák teljes vertikumát átfogóan tárgyaló könyv. Műszaki végzettsége dacára egész életében szívesen foglalkozott helytörténettel, néprajzzal. Még az ötvenes évek elején írta meg az Ózd története című könyvet, amely már e kettős érdeklődés jegyében fogant.

Óvári Antalt még kortársai is Tóni bácsinak szólították, kifejezve tiszteletüket. Utolsó éveit töréses balesete minden bizonnyal megnehezítette.

Óvári Antal iránt érzett tiszteletünket csak azzal tarthatjuk ébren, ha szakmai elkötelezettségét, a vállalt feladatok elvégzése iránt tanúsított felelősségtudatát az őt követő nemzedékek elé példaként állítjuk és emlékéket megőrizzük.

Verő Balázs

Óvári Antal 1991 márciusában hunyt el, sírja a Farkasréti temetőben található.